

Tai Sinh, Tôi Khoanh Tay Dung Nhìn Em Gái Tu Huy Hoai Cuoc Doi

Các bạn đang nghe chuyện, tái sinh, tôi khoanh tay đứng nhìn em gái tự hủy hoại cuộc đời. Tôi có một đứa em gái, nó đã oán hận tôi suốt mấy chục năm trời. Nó luôn miệng trách rằng chính tôi đã ép nó học ngành mà nó căm ghét, khiến cả cuộc đời nó rơi vào bi kịch.

Trong một bữa tiệc gia đình, em gái tôi cầm dao đâm thẳng vào tôi. Chị có biết quãng thời gian em đi học đã phải chịu đựng khổ sở và nhục nhã đến thế nào không? Nó gào lên, trong khi tôi nằm trên nền nhà lạnh ngắt, máu không ngừng chảy ra từ vết thương rách nát. Thế nhưng cha mẹ tôi lại chẳng đoái hoài gì đến tôi đang hấp hối.

Họ chỉ cứng quyết tâm lấy em gái tôi, vô về nó đang hoảng loạn. Nguyệt Kiều, ba mẹ xin lỗi con, không ngờ con đã phải chịu đựng nhiều như vậy, họ nhẹ giọng rở rảnh. Đến khi mở mắt ra lần nữa, tôi đã quay trở về cái ngày nó đăng ký nguyện vọng đại học.

Lần này, tôi bình tĩnh nhìn nó, chỉ nhẹ nhàng nói. Cuộc sống của em, đương nhiên phải để em tự quyết định. Ký ức cuối cùng trong đời trước của tôi là cảm giác đau đớn như xé ruột khi lưỡi dao gam sâu vào bụng.

Tôi cố gắng lê lết trên sàn lạnh giá, máu loang thành một vệt dài đỏ thẫm. Tôi bò về phía cha mẹ, nhưng ngay cả khi máu đã cạn, thân thể lạnh cứng, ánh mắt họ vẫn chưa từng dừng lại nơi tôi. Họ chỉ vội vã chạy đến ôm lấy em gái tôi, chị Nguyệt Kiều, đang run dẩy trong hoảng loạn.

Từ đầu đến cuối, tôi chưa từng tồn tại trong đôi mắt họ. Lúc mở mắt ra lần nữa, tôi phát hiện bản thân đã trở về ngày em gái nộp đơn chọn ngành đại học. Chị Nguyệt Kiều cao có, khó chịu đập vào tay tôi, ánh mắt chất chứa sự bức bối.

Em hỏi chị đấy, em nên học ngành gì? Tôi ngơ ngác mất một lúc, cuối cùng cũng kịp nhận ra tình cảnh trước mắt. Thấy tôi không đáp, chị Nguyệt Kiều càng thêm cáu kỉnh. Chị mà không trả lời, em sẽ đi méch ba mẹ ngay bây giờ.

Tôi giật mình bừng tỉnh, vội túm chặt cổ tay chị Nguyệt Kiều, kéo một cái khiến nó lão đảo. Giữa tiếng la đau đớn và bất mãn của nó, tôi vội vàng mở miệng. Đừng cái gì cũng chạy đi nói với ba mẹ.

Tôi bình tĩnh lại, chậm rãi nói. Đây là cuộc đời của em, tất nhiên phải do em tự quyết định. Chị Nguyệt Kiều nghe xong thì ánh mắt sáng lên, rồi lại lược tôi một cái đầy khinh bỉ.

Chị cuối cùng cũng nói được câu nghe lọt tai. Nó vui vẻ chạy về phòng ba mẹ, có lẽ là để khoe với họ. Tôi nhìn bóng lưng nó rời đi, trong lòng bật cười lạnh lẽo.

Kiếp này, tôi sẽ không còn trải thảm đỏ dưới chân em gái nữa. Tôi muốn xem thử, không có tôi làm chỗ dựa, chị Nguyệt Kiều sẽ sống ra sao. Kiếp trước, vào ngày công ty tôi niêm yết thành công trên sàn chứng khoán, tôi đã chết dưới lưỡi dao lạnh lẽo của em gái ruột mình.

Lúc đó, sau bao năm phấn đấu, tôi muốn sung hợp cùng cha mẹ và em gái, bù đắp khoảng thời gian gia đình xa cách. Tôi còn lên kế hoạch mua một căn hộ rộng lớn ngay trung tâm thành phố, để cả nhà cùng sống vui vẻ, hưởng trọn niềm hạnh phúc giản đơn. Nhưng tôi không ngờ, sự chú đáo của mình lại trở thành mùa lửa đốt cháy lòng tự ái yêu ớt của chị Nguyệt Kiều.

Cha mẹ tôi vừa vui mừng vừa thấp thỏm nhìn trộm phản ứng của em gái, sợ rằng ánh hào quang của tôi sẽ khiến nó cảm thấy thua thiệt, buồn tủi. Họ cứ thế rồn ánh mắt về phía nó, chẳng mấy may quan tâm tôi đang nghĩ gì. Vậy là, trước mặt cả gia đình, chị Nguyệt Kiều đột ngột đứng bật dậy, hất tung mâm cơm, rào thét như người mất trí.

Tôi không muốn sống chung với chị ấy, các người biết tôi đã phải sống thảm hại thế nào chỉ vì chị ấy không? Trong ánh mắt đầy ngỡ ngàng của tôi, con bé cầm lấy con dao gọt hoa quả, không chút do dự đâm thẳng về phía tôi. Chị chưa từng hiểu tôi, tôi đâu có muốn học tài chính. Là ai ép tôi chọn ngành khó như vậy, hả? Chính vì cái ngành chết tiệt đó mà tôi bị trầm cảm.

Chị nghĩ tôi không biết sao. Chị chọn ngành, sắp xếp công việc cho tôi chỉ để tôi sống mãi dưới cái bóng của chị, để chị cười nhạo tôi không ngóc đầu lên nổi. Tôi chưa kịp phản ứng gì thì lưỡi dao lạnh búa đã xuyên sâu vào bụng.

Cơn đau dữ dội khiến tôi tê liệt, không còn sức chống cự. Cha mẹ tôi chỉ đứng đó lo lắng gọi với. Kiều Kiều, con dừng tay đi, nó dù sao cũng là chị con mà.

Thế nhưng họ chẳng hề bước lên can ngăn, có lẽ sợ trong lúc hỗn loạn em tôi sẽ bị thương. Triệu Nguyệt Kiều càng lúc càng điên cuồng, liên tục đâm tôi thêm hàng chục nhát, mỗi nhát đều nhắm vào chỗ hiểm. Nỗi đau ngập tràn, bóng tối dần che phủ tầm mắt tôi.

Trong cơn mê man, tôi còn mơ hồ nghe thấy giọng mẹ dịu dàng vỗ về em gái. Kiều Kiều, sao con không nói với ba mẹ là con khổ sở đến vậy chứ? Và em tôi, nước mắt đã khô, ghen ngào giải thích. Con cũng không trách chị ấy đâu, chỉ là chị quá đáng quá, con không chịu nổi mới, mới làm vậy thôi.

Được rồi, con biết lỗi là tốt rồi, khổ thân con gái mẹ. Ba người họ ôm chặt lấy nhau, quên mất trên nền nhà lạnh lẽo còn có tôi đang hấp hối. Đến khi họ nhớ ra, tôi đã ngừng thở, kết thúc cuộc đời thảm hại và cô độc.

Tôi không hiểu mình đã sai ở đâu. Tôi từng cẩn thận lật từng trang sách hướng nghiệp, hỏi han từng mối quan hệ để chọn ra ngành học phù hợp nhất cho em gái, một ngành mà mọi người đều công nhận là tốt. Em từng ngọt ngào nói với tôi cảm ơn chị, nhưng sao giờ đây nó lại trách tôi hủy hoại đời nó.

Tôi dốc lòng dẫn dắt em vào công ty của mình, trả lương hậu hĩnh, lo lắng từng đường đi nước bước để nó không phải va vấp với đời. Nhưng cuối cùng, đổi lại chỉ là câu nói, tôi đã ép nó trầm cảm, hủy hoại cả cuộc đời nó. Mang theo nỗi bất cam và ngàn vạn câu hỏi chưa lời đáp, tôi nhắm mắt từ giã cõi đời.

Người kiều mới rời khỏi phòng chưa lâu, mẹ tôi, bà Lâm Tú Lan, đã đỏ hoe mắt gỗ cửa tìm tôi. Người Thanh à, con khuyên em một câu đi. Con bé xem mấy cái video trên mạng, cứ nhất quyết đòi học khảo cổ.

Ngành đó cực khổ lắm, một cô gái yếu đuối như nó sao chịu nổi. Kiếp trước, sau khi cân nhắc thiệt hơn, tôi đã thuyết phục em gái học tài chính. Người kiều vốn là đứa ham chơi, học hành chẳng ra sao.

Để nó đủ điểm đỗ đại học, tôi phải cắn răng bỏ tiền cho nó học trường tư thục đắt đỏ nhất, học phí mỗi năm lên đến cả trăm triệu. Thế nhưng, dù tôi giúp hết sức đẩy nó về phía trước, nó vẫn học hành đối phó, tâm trạng bất ổn, cả nhà cứ phải chạy theo đỡ rành, xoa dịu. Mỗi khi em gái nổi loạn, ba mẹ lại quay sang tôi trách móc.

Người Thanh, con là chị, con phải để tâm đến em nhiều hơn chứ. Ba mẹ già rồi, chẳng hiểu nổi mấy đứa trẻ các con nghĩ gì đâu. Em con chỉ trông cậy vào con thôi, đứa bé tội nghiệp.

Bị thứ tình thân giả tạo ấy chới buộc, tôi cam chịu móc tiền túi thuê gia sư tốt nhất cho em, dồn hết tiền bạc và công sức chỉ để đổi lấy một suất đại học làng nhàng. Cuối cùng, tôi chọn tài chính, ngành học ổn định, ra trường sẽ có công việc tốt. Tôi định bụng chỉ cần em tốt nghiệp là tôi có thể đưa nó vào công ty, bổ trí cho nó một vị trí nhẹ nhàng, để nó sống bình yên cả đời dưới sự che chở của tôi.

Nhưng đổi lại, tôi nhận được gì? Là câu nói thẳng thừng rằng tôi đã phá hỏng cả cuộc đời nó. Tất cả những gì tôi làm, trong mắt nó chỉ là sự xỉ nhục, là cách để tôi dìm nó dưới cái bóng của mình. Kiếp này, tôi sẽ không làm lại sai lầm ấy nữa.

Tôi thả tay, để nó tự lo liệu lấy đời mình. Tôi nhìn mẹ, chậm rãi nói. Mẹ à, em lớn rồi, chúng ta không cần phải quản mọi chuyện thay nó nữa.

Bà lưỡng lự, đưa mắt nhìn về phía nguyệt kiều, nhưng sợ nói sai điều gì sẽ khiến em không vui. Nhưng, khảo cổ thì không ổn đâu con. Tôi nắm lấy tay bà, cười dịu dàng.

Em ấy trưởng thành rồi, mẹ cũng nên học cách buông tay đi, đừng lo nghĩ quá nhiều. Nhìn con đi, mẹ và ba đâu có quản di con, vậy mà con vẫn sống tốt đấy thôi. Bà cắn môi, lúng túng im lặng.

Cuối cùng, bà cũng đành chịu thua. Vậy là tôi tận mắt chứng kiến em gái hí hửng điền toàn bộ nguyện vọng vào ngành khảo cổ. Chỉ hơn một tháng sau, vào lúc nửa đêm, tôi nhận được cuộc gọi từ quê nhà.

Người gọi là mẹ tôi, giọng bà hoảng loạn. Nguyệt Thanh ơi, em con bị trượt hết nguyện vọng rồi, con mau nghĩ cách đi. Từ trước đến nay, mỗi lần em gái gặp chuyện, ba mẹ đều như vậy, hãy có chuyện là lập tức gọi tôi về giải quyết.

Bên ngoài thì nói chị em phải giúp nhau, nhưng thực ra chỉ có tôi là phải chạy vạy lo toan, còn họ thì cứ thế khoanh tay ngồi yên. Nếu chuyện thành công, họ sẽ ca ngợi em gái tôi thông minh, có phúc khí. Nếu thất bại, lỗi đương nhiên là do tôi, người chị vô dụng, không biết chăm lo cho em.

Từ nhỏ tôi đã bị bỏ lại quê, lớn lên với nỗi khao khát tình thân, bị cha mẹ thao túng bằng những lời vì là người một nhà nên cam chịu gánh vác tất cả. Dù bị trách oan, tôi cũng chỉ biết nén lại trong lòng, tự mình nuốt xuống. Nhưng lần này, tôi chỉ ngả người thoải mái trên sofa, thản nhiên hỏi lại.

Mẹ à, bây giờ thi đại học đâu phải như xưa, mỗi người có thể đăng ký đến cả trăm nguyện vọng cơ mà. Không lẽ em trượt hết sạch sao? Đầu dây bên kia, giọng mẹ tôi lập tức cao vút, thở rồn rập. Giờ này rồi mà con còn nói mát.

Con có còn là chị nó không? Mau về đây, bàn xem giờ phải làm sao. Tôi bật cười nhạt nhạt. Giờ thi bàn gì nữa mẹ? Kết quả xét tuyển đã chốt, em có trượt cũng không ai cứu được đâu.

Con không có bản lĩnh đi cửa sau với bộ giáo dục nên đừng kỳ vọng người ta sẽ đặt cách cho em một suất. Thôi mẹ khuyên em đi học lại là vừa. Bên kia im lặng hồi lâu, rồi tiếp sau đó là một chàng trách móc vô nghĩa, cuối cùng mẹ tôi lại quay sang rũ rãnh Nguyệt Kiều.

Kiều Kiều, hay là con học lại một năm nhé, năm sau mình chọn ngành khác. Tôi nghe thấy em gái phản kháng ầm ỹ. Con không học lại đâu, hai người tìm trường cho con đi, không thì con bỏ học luôn. Sau đó là tiếng rũ rãnh nỉ non, xe lẩn tiếng mẹ tôi khóc thút thít và tiếng Nguyệt Kiều hét ầm lên.

Không ngờ, cuối cùng ba mẹ tôi thật sự tìm được cho trượng Nguyệt Kiều một ngôi trường. Cái tên nghe thì oai phong lắm, Học viện Thương mại liên kết Hải Thành, nhưng thực chất chẳng khác nào một trường ma đội lốt danh tiếng, giả mạo tên tuổi trường lớn để lừa gạt tuyển sinh, học xong cũng chẳng được công nhận. Kiếp trước, Nguyệt Kiều từng có ý định đăng ký vào một trường tương tự, tôi khi ấy đã cố gắng can ngăn, kết quả chỉ nhận lại lời chế diễu.

Chị thi biết gì về đại học, chị chưa từng học qua, có tư cách gì dạy dỗ em. Chị đừng tưởng chị giỏi kiếm tiền là cái gì cũng đúng, chị ghen tị em học trường tốt nên mới không cho em đi học, đúng không? Ngày ấy, em còn nhỏ, chưa hiểu đời hiểm ác, tôi chỉ có thể nhẫn nhịn khuyên bảo, mong một ngày nó hiểu được tấm lòng của tôi. Nào ngờ, điều chờ đợi tôi lại là con dao đâm thẳng vào ngực.

Kiếp này, tôi không can thiệp nữa, em muốn vào trường tốt, cứ để nó tọa nguyện. Ba mẹ còn định bắt tôi chi tiền đóng học phí, nhưng tôi thẳng thừng từ chối, viện cớ công ty đang thiếu vốn xoay vòng. Vì chuyện này mà tôi và ba mẹ cãi nhau một trận long trời lở đất, tôi hỏi thẳng họ, con chỉ là chị gái nó, không phải mẹ nó, sao mọi chi phí của nó đều đổ hết lên đầu con? Mẹ tôi chỉ thở dài.

Vì con là chị, chẳng phải nên như vậy sao? Nghe đến đây, tôi chỉ cảm thấy mệt mỏi. Thân phận làm chị, đối với họ, từ đâu đã là một cái tội, là xiềng xích buộc tôi phải hy sinh vô điều kiện. Tôi rút khoát cuốc máy, cắt đứt liên lạc với gia đình.

Kiếp trước, tôi còn cẩn thận mua tặng em một chiếc máy tính bảng làm quà nhập học. Nó nhận rồi còn không vui, chê tôi keo kiệt, không mua bản cao cấp nhất. Kiếp này, tôi chẳng tặng gì ngoài một lời chúc chân thành.

Chúc em có thể một mình bước qua đoạn đường đời không còn tôi che chở. Còn tôi, lần đầu tiên trong đời, nhẹ nhõm buông bỏ cảm giác phải gánh vác mọi thứ cho người khác. Từ nay về sau, con đường của em, em phải tự bước đi.

Ngày khai giảng, chủ Nguyệt Kiều đăng một dòng trạng thái đầy hào hứng trên mạng xã hội. Mọi điều tốt đẹp đều đang đến, tương lai rồi sẽ rực rỡ. Bên dưới, ba mẹ tôi thi nhau bình luận tân bốc con gái.

Con gái ngoan của ba mẹ, từ nhỏ đã biết học hành chăm chỉ, đúng là mầm non yêu tú. Giỏi quá, con còn vượt trội hơn cả chị con nữa đấy. Chị con ngày trước có thi đại học đâu.

Tôi nhìn thấy những dòng chữ đó, lòng không khỏi trôi về những tháng năm cũ. Ngày ấy, từ khi tôi trả đời đến khi bước vào kỳ thi đại học, đều là tự mình cầm cùi học tập nơi quê nghèo. Ba mẹ viện cớ bận công việc, không thể mang tôi theo, liền gửi tôi về quê cho ông bà nội nuôi nấng.

Tôi từng nghĩ, đợi ba mẹ không còn bận rộn nữa, họ sẽ đón tôi về nhà đoàn tụ. Nhưng không ngờ, khi công việc vừa ổn định, họ lại sinh thêm một đứa con gái, Triệu Nguyệt Kiều, và mang nó theo bên mình từ nhỏ. Họ nói, sinh thêm đứa nữa để bù đắp những thiếu thốn mà tôi từng chịu đựng.

Nhưng kỳ thực, sự bù đắp ấy chưa từng dành cho tôi, mà chỉ gói gọn trong tình yêu trọn vẹn họ dành cho đứa con sau. Mãi đến khi tôi thi xong đại học, mới lần đầu tiên được đặt chân vào ngôi nhà mà họ gọi là gia đình. Trên bức tường màu trắng à treo tấm ảnh gia đình ấm áp, ba mẹ tôi và Triệu Nguyệt Kiều, cô em gái mặc váy công chúa trắng muốt, đầu đội vương miện lấp lánh, giống hệt nàng công chúa trong chuyện cổ tích.

Căn nhà hạnh phúc ấy, chính là điều tôi từng ngày từng đêm ao ước. Tôi cắn răng ngăn dòng nước mắt sắp trào ra, lấy từ ba lô ra món quà dành cho em gái, một con gấu bông nhỏ. Tôi đã nhịn ăn tối suốt một tháng trời mới tiết kiệm đủ tiền mua nó.

Con gấu ấy, năm xưa khi tôi còn nhỏ cũng từng thấy chị họ có một con giống vậy, tôi ao ước mãi mà không dám xin. Trước khi đến nhà, tôi đã ghé cửa hàng nhỏ đầu làng mua lấy, chỉ mong em gái tôi sẽ không phải có những khao khát đơn độc như tôi từng có. Thế nhưng, Nguyệt Kiều không chút khách khí hất văng con gấu xuống đất, bịt mũi chê bài.

Cái thứ này em có cả đồng rồi, ai thèm mấy thứ rẻ tiền này. Đồ chơi này y như chị vậy, neohen đến nực cười. Rồi nó quay sang mẹ tôi, giọng nũng nịu.

Mẹ, đuổi chị ấy ra khỏi nhà đi. Tôi ngỡ mẹ sẽ trách mắng nó, ai ngờ bà chỉ mỉm cười xoa đầu con gái út, rồi dự dằng quay sang tôi. Nguyệt Thanh, con đừng để bụng, Kiều Kiều chỉ hơi nghịch ngợm, chứ không có ý xấu đâu.

Tôi cúi người nhặt lại con gấu bông, ôm chặt vào ngực, đứng đó lặng lẽ trong bộ đồng phục bạc màu đã giặt đến sờn chỉ, đó là bộ quần áo đẹp nhất, sạch sẽ nhất của tôi lúc ấy. Về sau, không biết bao nhiêu lần, mẹ ôm em gái trắng trẻo xinh xắn của tôi, thở dài trách móc. Nguyệt Thanh à, con chẳng thân thiết gì với gia đình cả, mẹ buồn lắm.

Nhìn em con xem, dễ thương, hiểu chuyện biết bao, con phải học hỏi nó nhiều vào. Dần già, dưới sự nhồi nhét ấy, tôi trở thành đứa con ngoan, người chị tốt, người thay bà mẹ làm hết

việc nhà, làm người hầu không công, là kẻ thử nghiệm mọi sai lầm để em gái không phải vấp ngã. Mỗi khi Nguyệt Kiều gây ra chuyện, người bị mắng vẫn là tôi.

Làm chị kiểu gì mà không trông được em. Đôi lần, trong lòng tôi cũng có những câu hỏi ngạch ngào. Tại sao chỉ vì tôi sinh ra trước, phải gánh mọi thứ.

Tại sao tôi phải mãi mãi lớn hơn nó 14 tuổi, mãi mãi phải hy sinh, phải đi trước làm tấm gương, làm người mở đường cho nó. Nhưng tôi chưa bao giờ dám hỏi ra miệng. Bởi một đứa trẻ không được yêu thương, thì không có quyền dẫn dắt, không có tư cách oán trách.

Tôi lặng lẽ lau nước mắt, rồi tắt điện thoại, khép lại tất cả. Khi Nguyệt Kiều lên năm hai đại học, mẹ tôi bất ngờ chủ động liên lạc, nói muốn mời tôi về nhà ăn cơm, bảo là để bù đắp những thiệt thòi của tôi suốt bao năm qua. Sự dưng đột ngột ấy khiến tôi cảnh giác, nhưng cuối cùng vẫn nhận lời.

Dẫu sao, lòng tôi vẫn còn sót lại chút ảo tưởng về tình thân. So với kiếp trước, cảnh tượng hôm nay khác biệt quá nhiều. Kiếp trước, nhờ sự chống lưng của tôi, Nguyệt Kiều được gán cho hình tượng tiểu thư nhà giàu, còn là hoa khôi khoa tài chính, nổi tiếng trong trường học, cuộc sống phong lưu tự tại.

Nhưng bây giờ, ngồi trước mặt tôi chỉ là một cô gái sắc mặt nhợt nhạt, lớp trang điểm dày cô vẫn không che nổi cuồn thâm dưới mắt, mái tóc khô xơ như cỏ úa, cả người tiểu tụy đến đáng thương, chẳng còn dáng dấp công chúa như xưa. Nó cuối đầu, chẳng buồn nói chuyện với ai, chỉ chăm chăm bấm điện thoại, ánh mắt trống rỗng. Ba mẹ tôi thì ngồi bên, không ngừng do hỏi quan tâm, nhưng chỉ nhận lại sự cao có, cao cảnh của Nguyệt Kiều.

Nói, nói, hỏi, hỏi, suốt ngày hỏi, biết cái gì mà hỏi, hỏi rồi thì sao chứ? Nguyệt Kiều cáu bẳn, gầm lên, rồi hung hổ bỏ đi, để lại ba mẹ tôi ngồi im lặng bên bàn ăn, lặng lẽ lau nước mắt. Tôi không nói gì, chỉ ung dung gắp một miếng cá kho, thản nhiên thưởng thức. Tính ra, đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm tôi mới được ăn cá trong nhà.

Chỉ bởi một lý do đơn giản, em gái tôi không thích ăn cá. Vì chưa theo khẩu vị nó, suốt bao năm qua, bữa cơm nhà tôi chưa từng có món cá, bất kể tôi đã từng bóng gió hay thẳng thừng đề nghị, mẹ tôi đều giả vờ không nghe thấy. Có lần, tôi tự bỏ tiền mua cá về nấu, mẹ tôi cau mày ngăn lại.

Kiều Kiều không thích ăn cá, đừng để con bé thấy, nó không vui đâu. Rồi bà đem cá cho hàng xóm, bảo tôi sau này đừng mua nữa. Hôm nay là lần đầu tiên bà nấu món tôi thích, cũng là lần đầu tiên bà quan tâm đến khẩu vị của tôi.

Thế nhưng, ăn vào miệng rồi, tôi chỉ thấy nhạt nhẽo, hóa ra món ăn mà mình hàng mong ước cũng chẳng có gì đặc biệt. Sau bữa cơm, mẹ tôi lại bắt đầu vòng vo thăm dò cuộc sống của tôi. Hỏi được vài câu xã giao nhạt nhẽo, bà nhanh chóng dẫn dắt câu chuyện quay về chủ đề quen thuộc, triệu Nguyệt Kiều.

Nguyệt thanh à, vốn dĩ mẹ không muốn làm phiền con chuyện này đâu, mẹ tôi thở dài, làm ra vẻ khó xử. Nhưng Kiều Kiều là em gái duy nhất của con, giờ nó gặp khó khăn, chỉ có con mới cứu được nó thôi. Thì ra, Nguyệt Kiều vì trốn học, bỏ thi liên tục lên trường đã ra thông báo cảnh cáo học tập.

Nếu tình trạng này còn kéo dài, em sẽ bị đuổi học. Ba mẹ tôi lo sốt vó như kiến bò trên chảo nóng, còn Nguyệt Kiều thì chẳng thêm để tâm, từ lâu đã chán ghét chuyện học hành. Họ ngay ngóng khắp nơi, cuối cùng có người mách rằng chỉ cần đi cửa sau, nộp một khoản tiền không nhỏ là có thể giải quyết.

Và người họ nghĩ đến, dĩ nhiên là tôi. Tôi có tiền, tôi từng có cả sự nghiệp thành công. Nhớ lại kiếp trước, khi tôi vì viêm ruột thừa cấp tính mà lỡ mất kỳ thi đại học, tôi từng van xin ba mẹ cho mình cơ hội ôn lại năm sau.

Nhưng khi ấy, mẹ tôi nắm tay tôi, nước mắt lưng chùng, dự dằng nói. Nguyệt Thanh à, ba mẹ nuôi hai đứa con, áp lực lớn lắm. Em Kiều Kiều sắp vào tiểu học rồi, ba mẹ còn phải vay tiền mua nhà gần trường cho nó.

Con bỏ học đi làm được không? Giúp đỡ gia đình vượt qua giai đoạn khó khăn này. Khi ấy, tôi lần đầu tiên nhìn thấy sự dự dằng trong mắt mẹ, tôi mềm lòng đồng ý. Dù tôi biết thừa, nhà chẳng hề túng thiếu như bà nói. Thế là tôi lao vào cuộc đời, làm đủ thứ nghề từ bồi bàn, tạp vụ, bán hàng, từng bước gây dựng sự nghiệp, cuối cùng mở được một công ty mua giới nhỏ, chuyên giúp người lao động nhập cư tìm việc, kiếm tiền hoa hồng để tồn tại.

Khi kiếm được tiền, tôi liền nghĩ đến gia đình. Tôi mua nhà gần trường cho em gái, mua xe cho ba mẹ, gánh vác toàn bộ chi tiêu của cả nhà. Tôi nuôi em gái lớn lên như nuôi một đứa con.

Tôi vạch lối cho nó đi, tính toán từng bước. Nhưng cuối cùng, thứ tôi nhận được là lưỡi dao lạnh ngát cắm sâu vào bụng. Khi nằm trên sàn nhà chờ chết, tôi còn nghe nó oán trách.

Nếu không phải chị Sen vào đời tôi, tôi đâu đến nỗi bị trầm cảm như thế. Nếu tôi có thể tự chọn cuộc đời mình, tôi đâu phải đau khổ như vậy. Tôi từng nghĩ, tôi trao cho nó tất cả, nó sẽ hiểu và biết ơn.

Nhưng hóa ra, trong mắt nó, tất cả đều là sự khoe khoang và ép buộc. Bao nhiêu năm tôi sống vì nó, đến cuối cùng chỉ còn lại oán hận. Nghĩ đến đây, tôi nhìn mẹ, rọng ngen lại nhưng vẫn giữ bình tĩnh.

Mẹ à, con lực bất tòng tâm rồi. Đạo này công ty con gặp rắc rối, đứt vốn lưu động, con đã ném hết tài sản vào cứu công ty rồi. Giờ con cũng chẳng còn gì.

Tôi nhìn thẳng vào bà, đôi mắt ngập nước. Đến giờ phút này, con chưa từng nhớ vào mẹ điều gì. Nhưng lần này, mẹ có thể giúp con được không? Mẹ tôi cục mắt xuống, lặng thinh, tròn tránh ánh nhìn của tôi.

Cuối cùng, khoản học phí chạy cửa sau vẫn được nộp, nhưng không phải từ tôi. Ba mẹ tôi vét sạch tiền dành dụm, cố gắng giữ Nguyệt Kiều lại trường, chỉ để đổi lại một tờ giấy báo tiếp tục học tập. Nhưng cho dù lần này là tự tay nó chọn ngành khảo cổ, nó vẫn không thể khác hơn.

Vẫn là những ngày bỏ tiết liên miên, vẫn là những kỳ thi vắng mặt không lý do. Các bạn cùng lớp ngày càng xa lánh, Bạn cùng phòng thăm thì sau lưng, thầy cô giáo cũng chẳng buồn nhắc nhở nữa. Nguyệt Kiều nói muốn bỏ học, nhưng ba mẹ tôi không chịu, lại tiếp tục cắn răng nộp thêm các khoản bồi trơn, như keo nó ở lại trường.

Cuối cùng, em gái cũng thành công cầm về một tấm bằng đại học và giấy chứng nhận. Tốt nghiệp. Như đăng sau đó là vô số đồng tiền mua chuộc và những thỏa hiệp đầy cay đắng của cha mẹ tôi. Sau khi tốt nghiệp, ba mẹ tôi vội vã nhờ người tìm cho em gái một công việc ổn định.

Mọi thứ dường như đã sẵn sàng, chỉ còn chờ qua vòng xác minh học lực. Nghe tin, tôi chỉ cười nhạt. Với cái bằng tốt nghiệp từ một trường ma, liệu nó có qua nổi vòng kiểm tra không? Nếu cuối cùng tất cả chỉ là ủng công vô ích, liệu họ, những người từng dè bỉu tôi, có sụp đổ như tôi từng sụp đổ không? Nguyệt Kiều đi làm được một tháng, ba mẹ tôi đã hân hoan khoe với họ hàng, hàng xóm.

Con gái út của tôi giỏi giang lắm, còn trẻ mà đã vào được công ty lớn. Ngay cả hàng xóm cũng tấm tắc. Con bé sau này chắc chắn thành đạt.

Như niềm vui chưa kịp kéo dài thì tin dữ ập đến, Nguyệt Kiều bị sa thải. Phòng nhân sự lục tung hồ sơ trên hệ thống, chẳng tìm thấy nổi cái tên trường mà em gái khai báo. Sau cùng, họ mới phát hiện ra đó chỉ là một trường giả, thậm chí còn từng bị cảnh báo lừa đảo tuyển sinh.

Mẹ tôi không tin, vội đến công ty làm ấm lên. Con gái tôi đi học suốt 4 năm, sao có thể là giả được? Nhất định là có người hãm hại con bé, các người muốn cướp mất vị trí của nó chứ gì? Bà cố gắng bảo vệ đứa con gái út yếu đuối của mình, hy vọng cứu vớt chút thể diện cuối cùng. Nhưng Nguyệt Kiều bất ngờ lao ra từ đám đông, gắt lên.

Mẹ con chưa đủ mất mặt sao? Bị đuổi thì thôi, có gì to tát đâu. Kiếp trước, thời điểm này, em gái tốt nghiệp trường công danh tiếng vào làm dưới trường tôi, lương cao việc nhẹ, sống thành thoi trong vòng tay bảo hộ của tôi. Nhưng bây giờ, sau 4 năm lãng phí, Nguyệt Kiều vẫn chỉ là một học sinh cấp 3 đội lốt sinh viên.

Học giả, bằng giả, tất cả sụp đổ, danh tiếng cũng tiêu tan. Dù ba mẹ tôi có đốt tiền mua chức cho nó, chẳng ai thèm nhận. Nói xong, nó ôm mặt chạy ra ngoài, bỏ lại mẹ tôi lạc lõng, đứng trôn chân tại chỗ như một đứa trẻ phạm lỗi.

Chuyện này nhanh chóng bị quay lại, đăng tải lên mạng xã hội và trở thành một trò cười nhỏ nhỏ trong thành phố. Cư dân mạng chưa bao giờ biết nường tay, họ chửi mẹ tôi thậm tệ, dè nát chút sĩ diện cuối cùng của bà. Trước kia, mỗi lần có chuyện, người đầu tiên họ nghĩ đến là tôi, nhưng lần này, họ im lặng lạ thường.

Điều đó khiến tôi không khỏi ngạc nhiên. Một buổi sáng như thường lệ, tôi vừa bước vào công ty đã nhận ra không khí có điều gì đó bất thường. Các nhân viên gặp tôi liền cúi đầu lảng tránh, ánh mắt né tránh đầy kỳ quặc.

Tôi còn chưa kịp hỏi, họ đã nhanh chóng giải tán như chim sợ súng. Tôi đang khó hiểu thì thư ký bước tới, vẻ mặt lúng túng, run dẩy đưa điện thoại cho tôi. Giám đốc Triệu, đây có phải là em gái của chị không? Trên màn hình, gương mặt xanh sao của Triệu Nguyệt Kiều đang khóc nức nở, trả lời từng câu hỏi của người xem livestream.

Tôi đã cố gắng học tập suốt 4 năm, vậy mà khi đi làm mới phát hiện ra bằng cấp của mình là giả. Cú sốc đó khiến tôi gần như sụp đổ. Mẹ tôi vì quá lo lắng nên mới đến công ty tranh luận.

Ngôi trường này là do chị gái tôi chọn cho tôi. Chị ấy là doanh nhân lớn, có rất nhiều mối quan hệ. Chúng tôi hoàn toàn tin tưởng chị ấy.

Có lẽ chị cũng không biết đó là trường kém chất lượng. Thôi, tôi không trách chị ấy đâu. Càng về sau, Nguyệt Kiều càng khóc nhiều hơn, đáng vẻ yếu đuối đáng thương khiến người xem không khỏi mềm lòng.

Chỉ trong chớp mắt, vô số bình luận phản nộ xuất hiện. Chị gái gì mà độc ác thế, biết rõ là trường ròm còn cố ý cho em gái học để hủy hoại đời em mình. Già tạo, độc miệng, đúng là loại người nham hiểm đội lốt thiên thần.

Quá tởm, có ai nhận đi dạy dỗ bà chị này không, tôi trả tiền. Rồi từng dòng địa chỉ công ty tôi, số điện thoại cá nhân, thậm chí cả hình ảnh của tôi cũng bị lôi ra, tràn ngập khắp các diễn đàn. Họ đến trước cổng công ty, ném rác, đặt vòng hoa tang, nguyên rùa tôi không tiếc lời.

Số điện thoại của tôi bị em gái tôi vô tình lộ ra giữa live stream. Nó rưng rưng bảo fan đừng quấy giầy tôi, nhưng chẳng buồn che số. Tôi bị nhấn chìm trong tin nhắn chửi rủa, thậm chí có người còn photoshop ảnh tôi thành di ảnh đen trắng.

Nhưng ngay khi dự luận đang tập trung chỉ trích tôi, có người đào ra bảng điểm của Nguyệt Kiều, thành tích lẹt đẹt, nghỉ học trên miên, lần nào cũng vắng thi. Họ bắt đầu chửi vắn. Chị cô ép cô học khảo cổ, nhưng thi thì cô không chịu thi, học thì cô không chịu học, thế lỗi này là của ai? Ngay khi dự luận định chuyển hướng, ba mẹ tôi bất ngờ xuất hiện trong một live stream, nhẹ nhàng nói là chúng tôi có lỗi với Nguyệt Thanh, từ nhỏ không chăm sóc nó chút nào.

Nhưng dù chúng tôi có bù đắp thế nào, con bé cũng không chịu tha thứ. Chắc vì hận chúng tôi nên mới trả thù bằng cách hủy hoại cuộc đời Kiều Kiều. Chỉ một câu như vậy, hình tượng chị gái độc ác của tôi bị đóng đinh không thể gỡ.

Người ta không còn quan tâm đến bảng điểm nữa, tất cả mũi giáo lại chỉ ở về phía tôi. Tin đồn ngày 1 lan rộng, các đối tác hủy hợp đồng, nhà đầu tư rút vốn, công ty tôi lao đao, người người hoảng loạn. Nhìn ba người họ diễn kịch trên sóng trực tiếp, tôi trật nhớ lại khi Nguyệt Kiều mới 5 tuổi.

Lúc đó, em gái nhìn tôi, đứa chị gái bị bỏ rơi, bằng ánh mắt căm ghét. Dù tôi đã đi làm, đóng góp tiền sinh hoạt, nó vẫn xem tôi là kẻ chiếm chỗ trong cuộc đời nó. Nó cố tình ngã từ cầu thang xuống, rồi ôm chân mẹ tôi khóc nước mắt.

Con không trách chị đâu. Về diễn kịch vụn vụn, nhưng mẹ tôi vẫn tin sái cổ. Bà gào lên, chỉ thẳng mặt tôi.

Mày con nhỏ mà đã ác độc như thế, dám hại cả em ruột. Tôi chưa kịp biện hộ, họ đã ôm lấy Nguyệt Kiều, vội vã đưa nó vào Việt. Cả ngày hôm đó, tôi một mình coi do trong phòng khách, khóc đến cạn nước mắt.

Đến tận đêm khuya, họ mới trở về. Nguyệt Kiều mặc bộ váy mới, ôm đồng hồ chơi đất tiền, vui vẻ chạy tới trước mặt tôi, chia ra một viên kẹo đã nhả nhúng. Chị ơi, em tha lỗi cho chị rồi, đừng giận nữa nhé.

Tôi chưa kịp nói gì, nước mắt đã trào ra. Mẹ tôi nhìn thấy liền giận dữ. Mày cam à, em nói chuyện với mày mà mày không nghe thấy hả? Bà tôi kéo tôi ra hành lang, giận giở.

Nguyệt Thanh, em con còn nhỏ, không hiểu chuyện, con đừng chấp nó. Ba mẹ cũng có lỗi, nhưng con là chị, con phải bao dung hơn chứ. Tôi cắn môi hỏi, vậy ba biết là con không đẩy em, đúng không? Ba tôi thở dài, không trả lời.

Nguyệt Thanh, con đừng bướng bỉnh, ngoan một chút, chịu thiệt một chút không sao, cha mẹ sẽ không hại con đâu. Cuối cùng, tôi vẫn cúi đầu xin lỗi mẹ, chấp nhận tất cả những oan ức không tên. Tôi đã cố gắng làm một đứa trẻ ngoan, nhưng đổi lại chỉ là sự lãng quên và lạnh nhạt.

Trệu Nguyệt Kiều luôn có ba mẹ bảo vệ, còn tôi nếu không tự bảo vệ mình thì chẳng ai cứu nổi. Kiếp trước, tôi chết vì sự nhu nhược của chính mình. Kiếp này, tôi không thể chết thêm lần nữa.

Dư luận ngày càng dữ dội. Công ty của tôi liên tục bị tấn công, không ít nhân viên vì sự liên lụy mà nộp đơn xin nghỉ việc. Để ổn định lòng người, tôi cho toàn bộ nhân viên nghỉ phép nguyên tuần mà vẫn được hưởng lương.

Bản thân tôi thì bắt đầu thu thập chứng cứ. Tôi càng im lặng, Nguyệt Kiều càng diễn sâu. Cô ta điên cuồng xây dựng hình tượng nạn nhân, lấy lòng thương hại để câu phan, thậm chí còn nhận quảng cáo, kiếm được không ít tiền.

Những cái mắt như chị gái độc ác, bà chung tàn nhẫn, người chị vô lương tâm cứ thế rán chặt lên người tôi. Càng có nhiều người ghét bỏ tôi, cô ta lại càng kiếm tiền dễ dàng. Thậm chí cô ta còn bắt đầu livestream bán hàng, một buổi phát sóng thu về cả trăm triệu.

Ngay khi tôi chuẩn bị tung bằng chứng phản đòn, thì mẹ tôi lại gọi điện. Nguyệt Thanh, mẹ xin lỗi. Mẹ, tôi lệnh lòng cú máy, không để bà nói hết câu.

Tôi đã chết một lần, tôi sẽ không để bản thân mềm lòng thêm lần nào nữa. Ngày Nguyệt Kiều livestream bán hàng đạt đỉnh doanh thu, tôi cho người đăng tải một bản tuyên bố lên hot search. Sự thật bị lãng quên, ai mới là kẻ bị phản bội.

Bản tuyên bố chi tiết từng giai đoạn trong cuộc đời tôi, từ đứa trẻ bị bỏ rơi, bị ép nghỉ học, một mình nuôi cả gia đình, đến người chỉ bị chính em gái mình đổ tội trên mạng. Kèm theo đó là hàng loạt sao kê chuyển khoản, giấy tờ nộp học phí, lời khai của những người quen biết. Cuối cùng, tôi chỉ viết một dòng ngắn gọn.

Công ty Thanh Hòa đã hoàn thành tái cơ cấu, hoàn thành các đối tác hợp tác trở lại. Dư luận xoay chiều. Tất cả những lời dối trá, những trò đóng kịch đều hóa thành lưỡi dao đâm ngược vào Nguyệt Kiều.

Bao nhiêu cái nhăn xấu người ta từng gắn lên tôi, giờ đây trả lại hết cho em gái. Tôi nhờ luật sư soạn thảo đơn kiện Nguyệt Kiều về tội phỉ bán, yêu cầu bồi thường tổn thất. Các tài khoản mạng xã hội thi nhau đưa tin, những nhãn hàng từng tài trợ cho nó cũng đồng loạt chấm dứt hợp tác.

Nó đối mặt với khoản tiền bồi thường khổng lồ. Tôi không muốn dây dưa, giao toàn bộ vụ án cho luật sư, còn bản thân thì lên đường khảo sát, chuẩn bị mở chi nhánh mới. Tôi biết chắc triệu gia sẽ không để yên, vì vậy tôi cố ý ở ngoài thành phố hơn một tháng, mà kệ họ tìm kiếm.

Khi tôi trở về, vừa bước xuống xe đã thấy mẹ tôi, bà Lâm Tú Lan, đứng đợi dưới tòa nhà công ty. Bà già đi nhiều, mắt đỏ ngầu vì thiếu ngủ, vẻ mặt mệt mỏi chẳng còn chút phong thái năm xưa. Nguyệt Thanh, bà gọi tên tôi, giọng run run.

Kiều Kiều bị trầm cảm rồi. Con bé đã nhận đủ trừng phạt rồi. Con, có thể tha cho nó được không? Tôi bình tĩnh hỏi lại.

Trầm cảm? Nó chẳng phải đã trầm cảm từ lâu rồi sao? Giờ thì liên quan gì đến con? Mẹ tôi hạ giọng, cầu xin. Chỉ cần con đứng ra rút đơn kiện, nó sẽ còn cơ hội làm lại cuộc đời. Tôi không trả lời ngay, mà nhìn thẳng vào mắt bà, lần đầu tiên hỏi ra câu tôi giấu kín bao năm.

Mẹ à, mẹ đã từng yêu thương con chưa? Bà chết lặng, môi run rẩy. Yêu? Sao lại không yêu? Làm gì có người mẹ nào không thương con mình? Tôi cười nhạt. Vậy tại sao năm đó sinh con ra, mẹ lại bỏ con ở quê, để mặc con lớn lên thiếu thốn, còn em kiều kiều thì được mẹ mang theo, nuôi nấng đầy đủ, chăm sóc tận tay.

Lúc mẹ nói không có tiền, không có thời gian, sao mẹ vẫn sinh thêm em, rồi mang nó đi khắp nơi? Sao mẹ có tiền mua nhà, mua xe, cho nó học trường tốt, mà con thì chẳng có gì hết? Mẹ tôi cúi đầu không đáp, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt. Bà kể lời rằng khi sinh tôi, vì áp lực kinh tế quá lớn nên đành bỏ tôi ở quê, sau này về thăm tôi lại thấy tôi lạnh lùng, xa cách nên đâm ra sợ hãi, không dám gần gũi. Đến khi có kiều kiều, bà rôn hết tình thương cho nó để bù đắp những ân hận năm xưa.

Bà vừa kể vừa cười ngốc nghếch, như đang tự du ngủ mình. Tôi nén nước mắt, lạnh lùng nói. Vậy nên mẹ bỏ mặc con, ép con nuôi em, ép con gánh hết mọi thứ, cuối cùng cùng em hợp sức hại chết con.

Đây là tình yêu của mẹ sao? Mẹ tôi hoảng loạn, cũng cùng phủ nhận. Không phải vậy, Nguyệt Thanh, không phải vậy, mẹ không cố ý. Nhưng bà càng nói, tôi càng thấy nửa cười. Tôi lết qua người bà, bước vào công ty.

Tôi đã rơi giọt nước mắt cuối cùng vì họ từ lâu rồi. Luật sư của tôi làm việc rất nhanh chóng. Chưa đến bao lâu, chủ Nguyệt Kiều bị tòa án tuyên phạt tội phỉ bán, bịa đặt, gây tổn hại nghiêm trọng đến danh dự và tài sản người khác.

Cô ta chính thức bị bắt giữ. Không lâu sau, cảnh sát liên hệ với tôi, nói cô ta muốn gặp tôi một lần cuối cùng trước khi bị giam giữ dài hạn. Tôi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng đồng ý. Khi tôi bước vào phòng gặp, ánh mắt của chủ Nguyệt Kiều trống rỗng, vô hồn.

Nhưng vừa nhìn thấy tôi, ánh mắt ấy lập tức bừng sáng lên, như thể bắt gặp vị cứu tinh trong tuyệt vọng. Cô ta lao đến nắm lấy tay tôi, run rẩy. Chị ơi, chị ơi, em sai rồi.

Em biết lỗi rồi. Chị cứu em đi, được không? Chị cứu em đi. Tôi nhìn rỗng rỗng, hoảng loạn của cô ta, trong lòng không còn hận, chỉ còn lại một khoảng trống lạnh buốt.

Tôi từng giúp lòng nuôi dạy cô ta, từng che chở, từng dẫn dắt. Vậy mà, đến cuối cùng, cô ta không ngần ngại đâm dao đâm tôi, mặc tôi chết dần trên nền nhà lạnh lẽo. Người thật lòng đối tốt với cô ta, cô ta không bao giờ nhìn thấy.

Tôi còn có thể giúp cô ta lần nữa sao? Thấy tôi im lặng, cô ta hoảng hốt, tiếp tục hét lên. Chị, nếu có chị, em đã có bằng đại học, có công việc ổn định, tại sao chị lại bỏ mặt em lần này? Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt cô ta, không còn chút mềm lòng. Em còn muốn tôi giúp em, để rồi em lại đâm tôi thêm mấy nhát dao nữa sao? Nguyệt Kiều cũng cùng phủ nhận.

Không phải, em không muốn giết chị đâu, lúc đó em chỉ nhất thời mất kiểm soát thôi, em chưa từng oán hận chị. Tôi bật cười, nhưng giọng nói lạnh tanh. Không oán hận tôi, vậy em trách tôi vì đã bỏ tiền thuê thầy dạy kèm cho em, trách tôi vì đã mua nhà cho em ở, trách tôi cho em cơ hội làm lại cuộc đời, trách tôi bảo vệ em suốt bao năm trời.

Em sống dưới sự che chở của tôi, hưởng thụ mọi thứ tôi mang lại, em còn mặt mũi trách tôi. Nguyệt Kiều há miệng định phản bác, nhưng cuối cùng chỉ lắp bắp. Chỉ là, chị quá giỏi, sống trong ánh hào quang của chị, em rất đau khổ, ba mẹ suốt ngày so sánh em với chị, em chịu không nổi.

Tôi gật đầu, giọng vẫn bình thản. Em không muốn sống dưới cái bóng của tôi, vậy sao không tự bước ra khỏi nó? Em có thể không cần tôi giúp, có thể tự mình vươn lên. Nhưng em lại chọn cách hưởng thụ rồi quay lưng đâm sau lưng tôi.

Em không phải là người yếu đuối, em chỉ là kẻ tham lam. Tôi lệnh lùng hỏi, kiếp này, tôi đã rút khỏi cuộc đời em rất sớm, em tự chọn con đường cho mình, em thấy sao? Nguyệt Kiều im lặng một lúc, nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Em sai rồi, chị ơi, chị cho em thêm một cơ hội nữa được không? Em sẽ đến đáp chị, chị cứu em đi.

Tôi chỉ đứng dậy, nhẹ nhàng nói. Em không hề biết hối hận, em chỉ tiếc là sau này không còn ai dọn đường cho em nữa. Tôi bước ra khỏi phòng gấp, phía sau là tiếng gào thét điên cuồng của Nguyệt Kiều vang vọng khắp hành lang.

Sau đó, tôi nghe người quen kể lại. Trượng Nguyệt Kiều được thả ra không lâu thì tinh thần hoàn toàn sụp đổ. Cô ta thường xuyên lâm bệnh một mình.

Không phải như vậy, không phải như vậy. Đôi lúc lên cơn, cô ta còn lao vào người khác đánh đập, hàng xóm khiếp sợ, liên tục viết đơn khiếu nại. Ba mẹ tôi chẳng còn cách nào đành bán nhà thành phố, dẫn cô ta về quê.

Nhưng bi kịch vẫn chưa dừng lại. Không lâu sau, tôi nhận được tin cô ta đã chết. Người gọi điện là mẹ tôi, ghen ngào trong điện thoại.

Từ khi về quê, nó cứ suốt ngày nói xin lỗi, xin lỗi, cho con làm lại lần nữa. Rồi một hôm, nó cầm dao đâm vào người mình hàng chục nhát, chúng ta ngăn không kịp. Giọng bà nghẹn lại, dường như không nói tiếp được nữa.

Tôi chỉ nhàn nhạt hỏi, rồi sao nữa? Bà khóc nức nở. Bây giờ ba mẹ chỉ còn mình con là con cái. Tôi đáp, giọng bình thản như đang nói chuyện của người dưng.

Con biết rồi, sau này ba mẹ già, đến tuổi hưu trí, theo luật pháp con sẽ tru cấp tiền sinh hoạt. Không, không phải vì tiền, mẹ tôi vội vàng nói, ba mẹ chỉ muốn xin lỗi con, nếu con thiếu gì, ba mẹ sẽ cố gắng bù đắp. Tôi bật cười nhẹ.

Năm đó, khi tôi không có tiền mua quần áo, không đủ tiền ăn cơm, thậm chí phải tiết kiệm từng đồng mua băng vệ sinh, sao không thấy họ đưa tay ra? Bây giờ tôi đã không cần họ nữa, họ lại đến tìm tôi, nói lời xin lỗi như một món hàng giảm giá. Tôi lạnh lùng kết thúc cuộc gọi. Có lẽ cô bé Nguyệt Thanh năm mười mấy tuổi từng cần sự giúp đỡ của ba mẹ, nhưng tôi của hiện tại, người đứng trên đồng tài sản không đếm số, không cần các người nữa.

Lúc tôi khốn khó, các người chẳng thấy đâu. Giờ tôi phát đạt, các người lại bám lấy. Thật nước cười.

Nếu thực sự cảm thấy có lỗi, thì đừng bao giờ liên lạc với tôi nữa. Không còn triệu Nguyệt Kiều, không còn cái bóng của gia đình đè nặng, công ty của tôi nhanh chóng ổn định lại, thậm chí còn phát triển vượt bậc. Thanh Hòa chính thức lên sàn chứng khoán, trở thành một trong những doanh nghiệp ký lân của ngành.

Tôi không chỉ dừng lại ở đó, mà còn thành lập thêm nhiều quỹ từ thiện, hỗ trợ những đứa trẻ đang phải gồng mình chống đỡ cả một gia đình, giống như tôi của năm xưa. Người ta gọi tôi là nữ doanh nhân từ tâm, là biểu tượng của nghị lực và lòng nhân ái. Các tạp chí, đài truyền hình tranh nhau phỏng vấn tôi.

Một lần, có phóng viên hỏi tôi, Chị Triệu, chị có lời khuyên gì dành cho thế hệ trẻ hôm nay không? Tôi chỉ mỉm cười, trả lời. Khuyên thì không dám, nhưng tôi có một bài học xương máu muốn chia sẻ. Trước khi cứu người, hãy học cách cứu lấy chính mình.

Tình yêu, đừng trông chờ người khác ban phát. Buổi phỏng vấn kết thúc, tôi chuẩn bị rời đi thì có một cô gái nhỏ rụt rè chặn đường tôi. Chị Triệu, em muốn hỏi một điều.

Tôi dự dằng nhìn cô bé, gia hiệu cứ nói. Ba mẹ em luôn bảo, chị cả thì phải gánh vác, phải hy sinh vì em út. Nhưng nhà em không hề khó khăn, ba mẹ sống rất sung túc.

Chỉ có em là chẳng có gì. Em không muốn giúp họ nữa. Như vậy, có phải em quá ích kỷ không ạ? Tôi khẽ thở dài, rồi nghiêm túc trả lời.

Nuôi dạy em út không phải trách nhiệm của con, mà là trách nhiệm của cha mẹ. Đừng gồng mình gánh cả thế giới, vì người khác sẽ chỉ xem đó là bổn phận của con mà thôi. Con nghĩ sẽ được biết ơn, nhưng cuối cùng chỉ nhận lại sự oán hận.

Trước tiên, con là chính con, sau đó mới là chị của ai đó. Tôi nhìn sâu vào mắt cô bé, nhẹ nhàng nói tiếp. Nếu có người mắng con ích kỷ, chẳng qua vì họ không thể lợi dụng được con nữa mà thôi.

Đừng quan tâm những lời đó, kẻ chính con sẽ đeo siềng xích chói buộc cả đời. Cô bé bật khóc, cuối đầu cảm ơn, rồi rút xe rời đi. Tôi đứng lặng trong ánh hoàng hôn, bỗng cảm thấy lòng nhẹ bẫng.

Kiếp này, tôi không còn là con dối trong tay người khác. Tôi sống cho chính mình. Tôi không cần ai cứu chuộc, bởi tôi đã tự cứu lấy mình.

Hết. Hành trình phía trước còn rất dài, và còn nhiều câu chuyện đợi chúng ta khám phá. Hẹn gặp bạn ở video tiếp theo.

